

blikkelig komme Valg. Det ærede Medlem sagde saa noget, som han ikke vilde være i Stand til at staa ved; han talte om Valg paa saadanne Ting som det, der laa bagved den berømte „Uagtet-Dagsorden“ i Aaret 1921. Tinget har sin naturlige Levetid i de 4 Aar; der kan opstaa Forhold, som gør det berettiget for en Regering at forkorte denne Periode — det ligger jo i Opløsningsretten —, men at ville betragte enhver Ting, der gaar imod et Ministerium, som en deraf følgende Ret til at afbryde Tingets Liv, før det er forsøgt, om ikke Tinget er i Stand til paa normal Maade at tilvejebringe en anden Regering eller en anderledes sammensat Regering af samme Parti, det har jeg betragtet som uberegtiget, da det ærede Medlem sad, og det vil jeg ogsaa betragte som uberegtiget, medens det nuværende Ministerium sidder

Naar det ærede Medlem derefter siger, at de Konservative ingen Betingelser stillede for at støtte hans Ministerium, og at ingen af de Bevægelser i Toldspørgsmaalet, som fandt Sted den Gang, hang sammen med de Vanskeligheder, hvori hans Ministerium nu og da var, og hvorfra de reddedes ved konservativ Hjælp, saa taler jo Kendsgerninger derimod; og ogsaa Ordlyden af forskellige af de Dagsordener, som de Konservative affattede, og hvis Betydning med Hensyn til den økonomiske Politik de Konservative meget stærkt fremhævede, tyder paa, at de kun ønskede at opretholde Ministerens Liv, naar han var i Stand til at gøre visse Indrømmelser i den økonomiske Politik, som de stillede Krav om. De fik ogsaa disse Indrømmelser efter saadanne Vanskeligheder — man har jo talt her i Dag om at lægge Løkke om Halsen —, ikke mindst da de Konservative ved en speciel Lejlighed havde ved en særlig Dagsorden lagt en Løkke om selve Statsministerens Hals, saaledes at han paa en ganske særlig Maade var blevet afhængig af det konservative Folkeparti.

Til sidst kom det ærede Medlem Hr. N. Neergaard ind paa min Karakteristik dels af den socialdemokratiske Regerings Politik og dels af Venstres Stilling, og han afviste afgjort min Betragtning, at Partiet Venstre var i en Gæring for Øjeblikket, og at der maatte forventes en Afklaring efter denne Gæring. Nu er det naturligt for det ærede Medlem at benægte, at noget saadant finder Sted; men naar en Gæringsproces foregaar, er der jo baade visse Lyde, som man bliver opmærksom paa, og visse andre Foreteelser, som man ikke kan undgaa at

mærke, og saadanne Gæringsprocesforeteelser er det høje Ting saa godt som daglig Vidne til. Naar det ærede Medlem dernæst vil sige, at den Stilling, de indtog til de forskellige Spørgsmaal, er en nødvendig Fortsættelse af deres tidligere Politik, er det rigtigt, at overfor Tjenestemændene og Huslejespørgsmaalet stillede de sig før Valget paa samme Maade som nu; det er rigtigt. Men derfor bliver den Stilling, de har indtaget baade før Valget og nu, ikke mindre meningsløs; og hvis det ærede Medlems Parti havde taget nogen Lære af det Valg, som har fundet Sted, vilde de have forstaaet, at deres urimelige Holdning overfor to saadanne Spørgsmaal som en retfærdig Lønning for Tjenestemændene og en retfærdig Lovgivning til Beskyttelse af Huslejerne var i høj Grad medvirkende til det daarlige Resultat, som den Neergaardske Politik fik ved Valget i 1924.

Men særlig mente det ærede Medlem, at hans Partis Stilling angaaende en Henvendelse til Socialministeren, som var rettet i Udvalget angaaende Forslag til Lov om Bedriftsraad, var i nøje Overensstemmelse med hans Partis tidligere Holdning; thi, sagde det ærede Medlem, vi har altid været imod, at der skal lovgives paa et saadant Omraade; det er et vigtigt Spørgsmaal, og at det skal drøftes, er vi fuldt enige i, men — — — og saa fremdeles. Naar det ærede Medlem kan tale saaledes, kan han ikke være blevet opmærksom paa, hvad der stod i denne Henstilling i Beretningen, og ej heller have hørt det, da jeg oplæste det, thi der staaer udtrykkelig i denne Henstilling, at det, man søger udredet, er „ad hvilke Veje og under hvilken Form en Nyordning af det nævnte Forhold er tilvejebragt i Udlandet, og i hvilket Omfang en Nyordning her i Landet bør tilstræbes, samt om Mulighederne er til Stede for, at en saadan Nyordning kan tilvejebringes gennem Aftaler mellem de paagældende direkte interesserede Parter.“ Dette er dog netop en Fremhævelse af Ønskeligheden af saa vidt muligt at komme til Bunds i dette store Spørgsmaal, hvorledes man andetsteds har grebet det an, og hvor langt man er kommet, og hvor langt man kan komme ved direkte Aftale mellem de interesserede Parter. Naar det ærede Medlems Parti træder udenfor en Opfordring som denne, kan jeg ikke betragte det som andet end højst uforstaaeligt overfor et af de vigtigste sociale Problemer, som vor Tid kan opvise.

Det ærede Medlem sluttede saa med at fremstille mig som en ærværdig Person i Sammenligning med hans egen kaade